

endnu kun vekslet almindelige Talemaader. Paa Køreturen fra Kirken havde Bispen berømmet Kirkesangen og talt om Vejret og Høstudsigterne; senere, mens Frokostbordet dækkedes, havde han med tilsyneladende stor Interesse beset Haven, havde talt sagkyndigt om Blomster og Frugtavl, om en ny Art engelsk Plænegræs, der bedre end andre hidtil kendte Sorter skulde kunne taale Overvintringen, samt om Kompostgødning — ganske, som om han blot havde til Hensigt at gøre dem et privat Besøg.

Provst Tønnesen vedblev ikkedesmindre at være paa sin Post og fuldt kampberedt. I samme Øjeblik, han efter Gudstjenesten mødte Bispen paa Kirkegulvet, havde han været overbevist om, at denne Mand var kommen for at gøre fælles Sag med hans Fjender. Selve denne uanmeldte Ankomst netop paa dette Tidspunkt kunde efter hans Mening kun opfattes som et Forsøg paa at ydmyge ham overfor Befolkningen; og han var fast besluttet paa eftertrykkeligt at tilbagevise denne Fornærmelse.

Han anede ikke, at han havde skabt sig en højst ugunstig Stilling overfor sin Overordnede ved under sin nysholdte Præken at have ladet sig henrive til en saadan Voldsomhed i Udfaldene mod sine Tilhørere, at kun Bispens Tilstedeværelse havde forhindret den Masseudvandring fra Kirken, som Væver Hansen havde forberedt. Det faldt overhovedet ikke let Provst Tønnesen ind, at han ikke i enhver Henseende, og da navnlig i sit Forhold til det ham af Gud og Kongen betroede Embede, kunde bestaa for selv den strengeste Dom.

Bispen var en lille, bredbygget Mand med skraatstillede Øjenbryn og et kraftigt, graasprængt Haar. Han var en forhenværende nationalliberal Minister og en af den afdøde Konges fornemste Raadgivere. Hans Væsen manglede da heller ingenlunde Værdighed, ja hans brede og fuldkommen skægløse Ansigt kunde til Tider antage et strengt, gammeltestamentligt Alvorspræg. Men denne